

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Divi Thomae Aqvinatis Doctoris Angelici Opera Omnia

Summa diligentia ad exemplar Romanæ Impreßionis restituta

Complectens Quæstiones, Qvæ Dispvatæ Dicvntvr, & Quæstiones
Quodlibetales, siue Placitorum eiusdem S. Thomæ

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Venetiis, 1593

Vtrum bonum sit causa mali.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72780](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72780)

quolibet malo potest tamen dici quod quanto aliquid magis est in potentia & magis aptum ad bonum, tanto peius sit ipsum privari bono. Bonum autem quod est subiectum mali est potentia. & sic aliquo modo quanto magis est bonum quod est subiectum mali, tanto magis est malum.

Ad xi. Dicendum, quod subiectum conferuat accidens, quod naturaliter ei inest. Sic autem malum non est in bono tanquam naturaliter inherens bono: & tamen malum non potest esse, si totaliter bonum destrueretur.

Ad xii. Dicendum, quod sicut dicit Aug. in Enchi. q. sententia prophetica est contra eos, qui dicunt bonum in quantum est bonum, esse malum: non autem est contra eos, qui dicunt id quod est secundum aliquid bonum, secundum aliud esse malum.

Ad xiii. Dicendum, quod malum non dicitur esse in bono quasi aliquid positivum dictum: sed sicut privatio.

Ad xiiii. Dicendum, quod non solum id quod est perfectum habet rationem boni: sed etiam id quod est in potentia ad perfectionem: & in tali bono non est malum.

Ad xv. Dicendum, quod id quod est subiectum privationi, licet non sit appetibile ex eo quod est sub privatione: est tamen appetibile ex eo quod est in potentia ad perfectionem. & secundum hanc rationem est bonum.

Ad xvi. Dicendum, quod malum nocet bono eo posito ex potentia & actu, in quantum auferit ei suam perfectionem: nocet etiam ipsi bono quod est in potentia, non quasi aliquid eius auferens: sed in quantum est ipsa ablatio, vel privatio perfectionis cui opponitur.

ARTICULVS III.

Utrum bonum sit causa mali.

Terio queritur, utrum bonum sit causa mali. Et videtur quod non dicitur. Matth. 7. Non potest arbor bona fructus malos facere. Fructus autem dicitur effectus cause. ergo bonum non potest esse causa mali.

¶ 2 Præ. Effectus habet similitudinem in sua causa, quia omne agens agit sibi simile: sed similitudo mali non præexistit in bono. ergo bonum non est causa mali.

¶ 3 Præ. Ea que sunt causatorum, substantialiter præexistunt in causis. si ergo malum causatur ex bono, malum substantialiter præexistit in bono, quod est impossibile.

¶ 4 Præ. Vni oppositum non est causa alterius: sed malum opponitur bono. ergo bonum non est causa mali.

¶ 5 Præ. Dionys. dicit 4. c. de diu. no. quod malum non est ex bono: et si ex bono est, non est malum. Sed dicendum, quod bonum in quantum deficiens est causa mali.

¶ 6 Sed contra. Omnis defectus habet rationem mali. Si ergo bonum est causa mali in quantum est deficiens, sequitur quod bonum est causa mali in quantum præhabet in se aliquid malum: & tunc redibit questio de illo malo: aut ergo procedetur in infinitum, aut oportebit reducere in aliquod primum malum, quod sit causa mali, aut oportebit dicere quod bonum in quantum huiusmodi, est causa mali. Sed dicendum, quod ille defectus qui præexistit in bono secundum quod est causa mali, non est malum in actu: sed defectus habitus sine potentia ad defectum.

¶ 7 Sed contra. Philo. dicit in 2. Phys. quod causa secundum potentiam comparatur effectibus secundum potentiam, & causa secundum actum comparatur effectibus secundum actum. Ex hoc ergo quod est aliquid potens deficere, non est causa defectus in actu, quod est malum in actu.

A ¶ 8 Præ. Posita causa sufficienti ponitur effectus, quod de ratione cause est quod faciat debere esse effectum: sed non quandoque est defectibilitas in aliqua creatura, inuenitur in ea malum in actu. Si ergo aliquid defectibile nondum deficiens in instanti quod est a: in b, aut deficiat actu: aut ergo aliquid aduenit in b, quod non erat in a, aut nihil. Si nihil, non deficiet in b, sicut non deficiebat in a: si autem aliquid additum est, aut est bonum, aut malum. Si malum, erit abire in infinitum sicut prius: si bonum, ergo bonum in quantum huiusmodi est causa mali, & sic sequitur quod magis bonum sit causa magis mali, & summum bonum causa summi mali. Non ergo bonum in quantum est deficiens, est causa mali.

B ¶ 9 Præ. Omne bonum in quantum est creatum, est potens deficere. Si ergo bonum in quantum est potens deficere, est causa mali, sequitur quod bonum in quantum est creatum, sit causa mali: sed semper bonum creatum manet creatum. ergo semper erit causa mali, quod est inconueniens.

¶ 10 Præ. Si bonum in quantum deficiens actu vel potentia, est causa mali, sequitur quod Deus quod nullo modo est deficiens nec actu nec potentia, non possit esse causa mali, quod est contra illud quod dicitur Ista. 45. Ego Dominus creans malum, & Amos 3. Non est malum in ciuitate quod Deus non facit. ergo bonum non est causa mali in quantum est deficiens.

C ¶ 11 Præ. Sicut se habet perfectio ad bonum: ita se habet defectus ad malum. ergo commutatim sicut se habet defectus ad bonum, ita se habet perfectio ad malum: sed aliquis defectus in quantum est defectus, est causa boni, sicut fides in quantum est visio enigmatica, quod ad defectum visionis pertinet, est causa meriti. ergo bonum in quantum est perfectum, & non in quantum est deficiens, potest esse causa mali.

¶ 12 Præ. Ad operandum tria requiruntur, ratio dirigens, voluntas imperans, & potentia exequens: sed defectus in ratione qui est ignorantia excusat a malo, id est a culpa, & sic non est causa mali. Et similiter defectus potentie, qui est infirmitas, excusat. ergo & defectus qui est in uoluntate excusat. Non ergo voluntas in quantum est bonum deficiens, est causa mali.

¶ 13 Præ. Si voluntas in quantum est deficiens, est causa mali, aut ergo in quantum est deficiens a bono quod debet ei inesse, & hæc est poena. & sic poena præcederet culpam, aut a bono quod non debet ei inesse: & ex tali defectu nullum malum sequitur. non enim aliquid malum sequitur in lapide, ex hoc quod non habet visum. Nullum ergo bonum est causa mali in quantum est deficiens. Sed dicendum, quod bonum in quantum huiusmodi potest esse causa mali: sed per accidens.

D ¶ 14 Sed contra. Actio agentis per accidens attingit ad effectum, sicut actio effodientis sepulchrum attingit ad thesaurum inuentum. Si ergo bonum est causa mali per accidens, sequitur quod actio boni pertinet ad ipsum malum, quod videtur inconueniens.

¶ 15 Præ. Agens aliquid illicitum præter intentionem, non peccat, sicut si aliquis intendat percutere hostem, & percutiat patrem: per accidens autem causa alicuius est quod non intendit ipsum. Si ergo malum non habet causam nisi per accidens, sequitur quod nullus faciendo malum peccat, quod est inconueniens.

¶ 16 Præ. Omnis causa per accidens reducitur ad causam per se. Si ergo malum habeat causam per accidens, videtur sequi, quod malum haberet causam per se.

¶ 16 Præ. Illud quod prouenit per accidens, prouenit

ut pauca. sed mala prouenit ut in pluribus quia
ut dicitur Eccl. Scilicet infinitus est numerus. ergo
malum habet causam per se & non per accidens.

Lib. 2. com.
9. de seq. l. 2.

¶ 18 Præter natura est causa per se eorum quæ natu-
raliter sunt, ut dicitur 2. Phy. sed aliqua mala sunt
naturaliter, scilicet corrumpi, & senescere, ut dicitur
5. Phy. ergo non est dicendum quod bonum
sit causa mali per accidens.

¶ 19 Præter Bonum est actus & potentia: sed neutrum
est causa mali. Nam forma quæ est actus priuatur
per malum, bonum autem, quod est potentia, se
habet ad utrumque. scilicet ad bonum & ad malum. ergo
nullum bonum est causa mali.

Ca. 14. et 15.
10. 3.

¶ 20 SED CONTRA est, quod Aug. dicit in Enchi. q.
malum non potest oriri nisi ex bono.

Capit. 4. p. 4.
circa unum.
Vide 1. par.
q. 49. art. 1. et
2. et 13. q.
75. art. 1. et
2. et 1. q. 1.
& 2. contra
gen. c. 46.

¶ 21 Præter Dion. dicit 4. c. de diu. no. quod omnium
malorum principium & finis est bonum.

RESPON. Dicendum, quod causa mali est bonum,
eo modo quo malum causam habere potest. Scien-
dum est enim quod malum causam per se habere non
potest. Quod quidem tripliciter apparet. Primo quod
quod illud, quod per se causam habet, est inten-
tum à sua causa: quod enim prouenit præter
intentionem agentis, non est effectus per se, sed per
accidens, sicut effossio sepulchri per accidens est
causa inuentionis thesauri, cum prouenit præter
intentionem fodientis sepulchrum. Malum autem
inquantum huiusmodi, non potest esse intentum,
nec aliquo modo uoluntatis, vel desideratum, quia
omnia appetibile habet rationem boni, cui opponit
malum inquantum huiusmodi. unde videmus quod
nullus facit aliquid malum nisi intendens ali-
quod bonum, ut sibi uis, sicut adulterio bonum ut
quod delectatione sensibili fruatur, & propter hoc adul-
terium committit. Unde relinquitur quod malum non
habet causam per se. Secundo idem apparet quod om-
nis effectus per se habet aliquam similitudinem
sue causæ, vel secundum eandem rationem, sicut in
agentibus uiuicis, vel secundum deficientem rationem
sicut in agentibus æquiuocis: omnis enim causa
agens agit secundum quod actu est, quod pertinet ad
rationem boni. Unde malum secundum quod huius-
modi, non assimilatur causæ agentis nisi id quod
est agens. Relinquitur ergo quod malum non habeat
causam per se. Tertio idem apparet ex hoc, quod
omnis causa per se, habet certum & determinatum
ordinem ad suum effectum: quod autem sit secundum
ordinem, non est malum, sed malum accidit in præ-
termittendo ordinem. Unde malum secundum quod huius-
modi, non habet causam per se, oportet tamen quod malum
aliquo modo causam habeat. Manifestum est enim quod
cum malum non sit aliquid per se existens, sed sit
aliquid in hærens, ut priuatio (quæ quidem est de-
fectus eius quod est natum inesse & non inesse) quod
esse malum non naturaliter inest ei cui inest. Si enim
aliquis defectus est alicui rei naturaliter, non potest
dici quod sit malum eius, sicut non est malum homini
non habere alas, nec lapidi non habere uisum, quia est secundum
naturam. Omne autem ens quod non naturaliter
inest alicui, oportet habere aliquam causam, non
enim aqua esset calida nisi ab aliqua causa. Unde
relinquitur quod omne malum habeat aliquam cau-
sam: sed per accidens, ex quo per se causam habere non po-
test. Omne autem quod est per accidens, reducitur
ad id quod est per se. Si autem malum non habeat cau-
sam per se, ut ostensum est, relinquitur quod solum
bonum habeat causam per se. Nec potest per se causa boni
esse nisi bonum, cum causa per se causet sibi si-
militudinem. Relinquitur ergo quod cuiuslibet mali, bonum

D. 1200.

In istomet
art.

fit causa per accidens. Contingit autem & malum
quod est defectuum bonum, esse causam mali
sed tamen oportet deuenire ad hoc quod prima causa
mali non sit malum: sed bonum. Est ergo duplex
modus quo malum causatur ex bono, uno modo
bonum est causa mali inquantum est deficientis,
alio modo inquantum est per accidens agens. Quod
quidem in reb. naturalib. de facili apparet, huius
enim mali quod est corruptio aquæ, causa est
ignis actiua. Quæ quidem non principaliter
tendit, & per se, non esse aquæ: sed principaliter
tendit formam ignis inducere in materia, cui con-
iungitur ex necessitate non esse aquæ & sic per
accidens est quod ignis faciat aquam non esse. Huius
vero mali, quod est monstruositas partus, causa est
virtus deficientis in femine: sed si queratur causa
huius defectus quod est malum feminis, erit de-
nire in aliquod bonum quod est causa mali per acci-
dens, & non inquantum est deficientis. Huiusmo-
di defectus qui est in femine, causa est aliquod principium
alterans, quod inducit qualitatem contrariam qua-
litati quæ requiritur ad bonam dispositionem femi-
nis. Cuius alterantis virtus quæ fuerit perfectior
tanto hanc qualitatem contrariam magis inducit
& per consequens defectum feminis consequen-
tem. Unde malum feminis non causatur ex bono
inquantum est deficientis: sed causatur ex bono
inquantum est perfectum, sed per accidens. In uolun-
tarijs autem, quodammodo similiter se habet. Sed
inquantum ad omnia. Manifestum est enim quod de-
lectabile secundum se, mouet uoluntatem ad alter-
& afficit eam delectandam tali delectatione, quæ
excludit ordinem rationis & legis diuine, quod est
malum morale. Si ergo ita esset quod uoluntatis
necessitate reciperet impressionem delectabilem
allicientis, sicut ex necessitate corpus naturale re-
cipit impressionem agentis, omnino idem esset in
uoluntarijs & naturalibus. Non est autem sic, quia
tunc quæ exterior sensibile alliciat, in potestate
tamen uoluntatis est recipere vel non recipere
de mali quod accidit ex hoc quod recipit, non
causa ipsum delectabile mouens: sed magis ipsa
uoluntas. Quæ quidem est causa mali secundum
prædictum modum. scilicet & per accidens, & in-
quantum est bonum deficientis: per accidens quod
inquantum uoluntas fertur in aliquid quod est
num secundum quid: sed habet coniunctum quod
est simpliciter malum, sed ut bonum deficientis
inquantum in uoluntate oportet præconsiderare
quæ defectum ante ipsam electionem deficientem
per quam eligit secundum quid bonum, quod est
simpliciter malum, quod sic patet. In omnibus enim
rebus unum debet esse regula & mensura alterius
bonum in regulato & mensurato est ex hoc, quod
regulatur & conformatur regule & mensura
lum uero ex hoc quod est non regulari uel men-
rari. Si ergo sit aliquis artifex, qui debeat aliquam
lignum recte incidere secundum aliquam regu-
si non directe incidat, quod est male incidere,
mala incisio causabitur ex hoc defectum quod
fex erat sine regula & mensura. Similiter delecta-
tio, & quodlibet aliud in rebus humanis est me-
surandum & regulandum secundum regulam rationis
& legis diuine, unde non uti regula rationis &
gis diuine, præintelligitur in uoluntate ante
dinatam electionem. Huiusmodi autem quod est
uti regula prædicta, non oportet aliquam cau-
querere, quia ad hoc sufficit ipsa libertas uolun-
tis per quam potest agere uel non agere, & hec
est

sum quod est non attendere actu ad talē regulā in se consideratam, non est malum, nec culpa, nec poena: quia anima nō tenetur, nec pōt attendere ad huiusmodi regulam semper in actu: sed ex hoc accipit primo rationem culpā, q̄ sine actuali cōsideratione regulā p̄cedit ad huiusmodi electionem. Sicut artifex non peccat in eo, q̄ non semper tenet mensuram: sed ex hoc, q̄ non tenens mensuram procedit ad incidendum. & similiter culpa voluntatis nō est in hoc, q̄ actu non attendit ad regulam rationis vel legis diuinā: sed ex hoc q̄ nō habens regulam vel mensuram huiusmodi, procedit ad eligendū, & inde est q̄ Aug. dicit in 12. de ciui. Dei. q̄ voluntas est causa peccati in quantum est deficiens: sed illum defectum comparat silentio vel tenebris, quia scilicet defectus ille est negatio sola.

AD PRIMVM ergo dicendum, q̄ sicut Aug. soluit in Enchi. per arborem intelligitur voluntas, per fructum intelligitur opus exterius. Sic ergo intelligendum est, q̄ arbor bona non potest fructus malos facere, quia ex bona voluntate nō procedit opus malum, sicut nec ex mala voluntate procedit opus bonum: sed tamen & ipsa mala voluntas est ex aliquo bono, sicut & ipsa mala arbor caufatur ex terra bona. Sicut n. supra dictum est, si aliquis effectus malus caufetur ex causa mala, quā est bonum deficiens: tamen oportet deuenire ad hoc q̄ malum caufetur per accidens a bono non deficiente.

AD SECUNDVM dicendum, q̄ obiecto illa procedit de causa per se: in tali enim causa praexistit similitudo effectus. Sic autem bonum non est causa mali, ut dictum est: sed per accidens.

AD TERTIVM dicendum, q̄ etiam illa ratio procedit de causa & effectu per se: causa enim quā substancialiter praebet quod est in effectu: est causa per se.

AD QVARTVM dicendum, q̄ oppositum non est causa sui oppositi per se: sed per accidens nihil prohibet. Frigidum enim est causa calidi, conuersum quodammodo & ambiens, ut dicitur in 8. Phyls.

AD QVINTVM dicendum, q̄ Dio. q̄ ibi intelligit, q̄ malum nō sit ex bono, sicut ex causa per se: sed postea in eodem capite ostendit quod malum sit ex bono per accidens.

AD SEXTVM dicendum, q̄ aliquod bonum est causa mali in quantum est deficiens, non tñ hoc solūmodo bonū est causa mali, sed ēt quodāmodo bonū non in quantum est deficiens, est causa mali p̄ accidens: sed in volūtarijs causa mali qd̄ est peccatum, est voluntas deficiens: sed ille defectus non hēt rōnem nec culpā nec p̄nā, s̄m q̄ praetelligitur peccato, sicut expositum est. Nec huiusmodi defectus oportet aliam causam querere: vnde non oportet procedere in infinitum. Cum ergo dī q̄ bonum in quantum est deficiens, est causa mali, si ly in quantum, designet aliquid p̄existens, sic non est uniuersaliter verum: si aut̄ designet concomitantiam, sic verum est uniuersaliter, quia oē qd̄ caufat malum, est deficiens. i. defectum causans, sicut si diceretur, q̄ omne calefaciens calefacit in quantum est calefaciens.

AD SEPTIMVM dicendum, q̄ bonum in quantum hēt aptitudinem ad deficiendum, non est sufficiens causa, q̄ sit in actu: sed in quantum hēt aliquē defectum in actu, sicut etiam in volūtate expositum est. Quamuis etiam non sit necessarium, q̄ habeat qualemcumq; defectum ad hoc quod sit causa mali, quia si non sit deficiens pōt esse p̄ accidens causa mali, & per hoc etiam patet responsio ad OCTAVVM.

A **AD NONVM** dicendum, q̄ bonū ex hoc, q̄ est creatū, aliquo modo pōt deficere illo defectu, ex quo malū uolūtarium procedit: quia ex hoc ipso, q̄ est creatum, sequitur q̄ ipsum sit subiectū alteri, sicut regulā & mensura. Si autem ipsum esset sua regula, & mensura non posset sine regula ad opus procedere. Propter hoc Deus, qui est sua regula, peccare nō potest: sicut nec artifex peccare posset in incisione ligni, si sua manus regula esset incisionis.

AD X. dicendum, q̄ sicut iam dictum est, nō oportet q̄ bonum quod est causa mali per accidens, sit bonum deficiens. Sic autem Deus est causa mali p̄nā: non n. in puniendo intendit malum eius quod punitur: sed ordinem suā iustitiā imprimere rebus, ad quod sequitur malum huius quod punitur, sicut ad formam ignis sequitur priuatio formae aquae.

AD XI. dicendum, q̄ fides nō est meritoria ex hoc, q̄ est cognitio aenigmatica: sed ex hoc q̄ tali cognitione voluntas bene utitur, assentiendo. s. his q̄ non videt propter Deum, Nihil autem prohibet, quod etiam aliquis bene utendo malo mereatur: sicut econtrario aliquis male utendo bono, demeretur.

AD XII. dicendum, q̄ defectus ipse volūtatis est culpa, sicut defectus intellectus est ignorantia: & sicut defectus potentiae exequentis est infirmitas. Sic ergo defectus voluntatis non excusat a culpa, sicut nec defectus intellectus excludit ignorantiam, neque defectus potentiae excludit infirmitatem.

AD XIII. dicendum, quod defectus qui praetelligitur in voluntate ante peccatum, nō est culpa neque poena, sed negatio pura: sed accipit rationē culpae ex hoc ipso, quod cum tali negatione se applicat ad opus. Ex ipsa enim applicatione ad opus fit debitum illud bonum, quo caret, scilicet attendere actu ad regulam rationis & legis diuinā.

AD XIV. dicendum, q̄ cā p̄ accidens dī aliquid alicuius dupliciter. vno modo ex parte causae, sicut cā domus p̄ se est edificator cui accidit esse musicum: & sic musicum quod accidit causae per se, dī p̄ accidens causa domus. alio modo ex parte effectus, ut si dicatur quod edificator est cā domus per se: causa aut̄ alicuius quod accidit domui est per accidens, sicut q̄ domus sit fortunata vel infortunata, hoc est quod alicui in domo facta accidat bene vel male. Cū ergo dī quod bonum est cā mali p̄ accidens, intelligendum est s̄m accidens quod accidit effectui, in quantum. s. bonum est causa alicuius boni, cui accidit quaedam priuatio quā dī malum: licet autem aliquando actio causae peringat ad ipsum effectum qui est per accidens, sicut effodiens sepulchrum p̄ suam effossionem inuenit thesaurum, non tamen hoc est semper verum. Operatio n. edificatoris nō pertingit ad hoc, quod habitū in domo bene vel male accidat. & sic dico, quod actio boni non pertingit ad malum causatum: propter quod Dionysius dicit 4. cap. de diu. no. quod malum non solum est praeter intentionem, sed etiam praeter viam, quia motus per se non terminatur ad malum.

AD XV. dicendum, quod aliqui accidens alicuius effectus cōiungitur ei, ut in paucioribus & raro: & tūc agēs dū intendit effectum per se, nō oportet quod aliquo modo intendat effectum per accidens. Aliquando vero h̄mōi accidens cōcomitatur effectū principaliter intantum semper, vel ut in pluribus: & tūc accidens non separatur ab intentione agentis. Si ergo bono quod voluntas intendit, adiungitur aliquod malum, ut in paucioribus, potest excusari a peccato

In solut. ad 6. argum.

cap. 4. p. 4. aliquantulum ante finem.

a peccato. sicut si aliquis incidens lignum in sylva p...

Ad xv. dicendum, quod sicut per accidens quod est ex parte...

Ad xvi. dicendum, quod non semper id quod est per accidens...

Ad xvii. dicendum, quod corruptio dicitur mutatio naturalis...

Ad xix. dicendum, quod causa mali per accidens non est bonum...

ARTICULVS IIII.

QVARTO quaritur, vtrum malum conuenienter diuidatur per penam...

¶ 1 Sed contra, Actus in quantum est inordinatus, est malus...

¶ 2 Sed contra, Actus in quantum est inordinatus, est malus...

¶ 3 Præter. Perfectio secunda quæ est operatio, est melior quam prima...

¶ 4 Præter. Omnis passio anxietatē inducēs, videtur...

penam habere: sed multa peccata sunt cum passio...

¶ 5 Præter. Si peccatum per concomitantia est, peccatum...

¶ 6 Præter. Sicut dicit Aug. in lib. de Natura boni...

¶ 7 Præter. Contingit aliquæ gratiam non habentem peccare...

¶ 8 Præter. Ipse actus peccati, sicut hoc est adus quodam...

¶ 9 Præter. Illud quod sicut seipsum est bonum, non debet poni...

¶ 10 Præter. Aliquod malum est, quod nec est culpa, scilicet...

¶ 11 Præter. De ratione peccati est, quod sit contra voluntatem...

¶ 12 Præter. Quoties dicitur vnum oppositum, quoties dicitur...

¶ 13 Præter. Secundum Philo. in 2. Eth. malum est tripliciter...

Th. 3. c. 6. a medio. 5.

Homil. 11. in Ezech. a medio 25. moral. 2. 12. & 23.

Lib. 1. c. 12. in 6. tom. 1.

Lib. 1. cap. 8. tom. 5.